

En OVÄNTAD LÖSNING

Dereks nya skola var så annorlunda mot hans gamla. Nu när han gick i femman gick han i en skola som var mycket större, med många fler elever. Lektionerna var svårare och han fick också mer läxor.

Men det som oroade Derek mest av allt var de andra barnen. En del av dem verkade så elaka! Han ville inte att någon skulle bli arg på honom.

Derek slängde ryggsäcken över axeln och gick ut i korridoren. Det var barn överallt. Han slog ner blicken och försökte sicksacka mellan dem utan att stöta till någon. Ibland kändes det som om det räckte med att titta på någon för att den personen skulle bli arg.

"Hur var det i skolan i dag?" frågade pappa den kvällen. "Har det blivit bättre?"

"Egentligen inte", sa Derek. Pappa lade ner sin bok. "Du

Kunde pappas idé verkligen fungera?

berättade för mig att du ibland oroar dig för att någon i skolan ska bli arg på dig utan anledning?"

Derek nickade och stirrade på sin läxa.

"Jag har en idé", sa pappa. "Testa att le mot dem."

Vad? Det var inte vad Derek hade förväntat sig.

"Jag vet inte", sa han. "Det låter lite konstigt."

"Det är inget konstigt med att le", sa mamma.

Pappa nickade. "Det skulle inte skada att försöka.

Upp med hakan och testa att le mot dem du ser. Det är ganska svårt att bli arg över ett leende."

Derek tänkte på pappas idé. Han bad om det innan han gick och lade sig, och kände sig lugn. Okej. Han skulle testa det.

Nästa morgon hoppade Derek av bussen. En skara barn trängde sig in genom skolans ytterdörrar. Derek gick in med nedslagen blick, som vanligt.

Men så kom han ihåg pappas idé. *Le bara*, tänkte han.

Med ett djupt andetag lyfte Derek på huvudet. En äldre pojke kom emot honom. Han gick minst en årskurs över Derek. Kanske två. Han hade en fotbollströja på sig och gick med långa, snabba steg.

Derek tittade nästan bort. Det här var precis en sådan typ av kille som han trodde skulle knuffa honom ur vägen utan förvarning. Men han hade lovat att försöka.

Så han log.

Den andra killens ansikte sken upp lite. När han hade passerat slutade Derek att gå ett ögonblick. Han kände sig inte lika nervös längre!

Derek log mot fler personer på väg till lektionen. Nästan alla log tillbaka! Pappa hade rätt. Ingen blev arg över ett leende.

När Derek gick in i klassrummet tänkte han att mellanstadiet kanske inte var så läskigt trots allt. Det fanns fortfarande mycket att lära och han var fortfarande orolig över en del saker. Men leendet hjälpte. Kanske kunde hans leende hjälpa någon annan att må bättre också. ●

Förändring kan vara stressande! Gå till sidan 38 för några förslag som kan vara till hjälp.

David Dickson
(Bygger på en sann berättelse)

Det här hände i USA.

Klockan ringde precis som magister Nickels skrev upp deras matteläxa för veckan på tavlan. Det var så många uppgifter att lösa! Det skulle ta en evighet.

"Lämna in era läxor på fredag", sa magister Nickels. "Inga ursäakter."

Alla stönade. Derek tryckte ner matteboken i sin redan fulla ryggsäck.